

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an 160 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei
Pe jumătate de an 80 „		
Pe un pătrar de an 40 „		
Un număr 3 Lei.		
Pentru străinătate pe un an 260 Lei.		

Adunarea eparhială.

ȘEDINȚA IV-a

ținută în 30 Maiu. 1932 orele 6 p. m.

Președinte. Prea Sfinția Sa Episcopul diecezan

Dr. Iosif Tr. Badescu.

Notar: **Ioan Munteanu.**

27. Se citește protocolul ședinței a II și Se verifică.

28. Se prezintă cererea membrului Sebastian Olariu pentru concediu pe întreaga durată a sesiunii

Concediul cerut se acordă.

29. Comisiunea școlară prin raportorul său Mihail Drugărin referă asupra raportului general al consiliului eparhial secția culturală și propune:

I. In general:

Raportul se ia la cunoștință și se alătură la protocol sub lit. **D.**

II. In special:

1. Adunarea eparhială subliniază necesitatea catehizației în mod mai intensiv în școlile primare cu atât mai vârtos, întrucât obligativitatea clerului de a propune religia în aceste școli este legiferată. Organele de control să raporteze consiliului eparhial mai întetit întrelăsările ce le găsește la fața locului, pentruca să se poată lua sancțiunile cuvenite.

2. Adunarea eparhială considerând că în raportul general nu se face amintire despre rezultatul catehizației în școlile secundare și profesionale, socoate necesar să invite consiliul eparhial să intervină pe lângă organele superioare competente, pentruca Biserica să poată avea un control efectiv în chestiunea educației religioase în aceste școale, precum și în chestiunea învățământului religios.

3. Adunarea eparhială constatând că în raportul general nu se amintește deloc chestiunile culturale ale credincioșilor bisericii noastre din Iugoslavia, crede că această chestiune atât de importantă pentru noi, trebuie înfășurată soluționată. În consecință Adunarea eparhială invită consiliul eparhial, ca să intervină cu toată tăria pe lângă Guvernul nostru, ca convenția școlară stabilită

între guvernul nostru și guvernul iugoslav, să fie pusă în aplicare.

După ce iau cuvântul membrii: Vasile Paica, Dr. Mihail Groșianu și Dr. Petru Corneanu, arătând importanța catehizării de către preoți în școlile primare, precum și necesitatea intensificării misionarismului de către preoțime, și în fine membrul Nicolae Șofariu, arătând situația nefavorabilă a învățământului religios și în general a școlii românești din Iugoslavia.

Adunarea eparhială decide:

I In general:

Raportul se ia la cunoștință și se alătură la protocol sub lit. **D.**

II. In special:

1. Adunarea eparhială subliniază necesitatea catehizației în mod mai intensiv în școlile primare, cu atât mai vârtos, întrucât obligativitatea clerului de a propune religia în aceste școli este legiferată. Organele de control să raporteze consiliului eparhial, întrelăsările ce le găsește la fața locului, pentruca să se poată lua sancțiunile cuvenite.

2. Adunarea eparhială, considerând că în raportul general, nu se face amintire despre rezultatul catehizației în școlile secundare și profesionale, socoate necesar să invite Consiliul eparhial, ca să intervină pe lângă organele superioare competente, pentruca biserica să poată avea un control efectiv în chestiunea educației religioase în aceste școale, precum și în chestiunea învățământului religios.

3. Adunarea eparhială, constatând că în raportul general nu se amintește deloc chestiunile culturale ale credincioșilor noștri din Iugoslavia, crede că această chestiune atât de importantă pentru noi, trebuie în sfârșit soluționată, și în consecință Adunarea eparhială, invită Consiliul eparhial, să intervină cu toată tăria pe lângă guvernul nostru, ca convenția școlară stabilită între guvernul nostru și guvernul Iugoslav să fie pusă în aplicare.

30. Comisiunea bisericească, prin raportorul său Ioan Geția, referă asupra raportului general al Consiliului eparhial, secția administrativ-bisericească și propune:

I. In general:

Raportul se ia la cunoștință și se alătură la protocol sub lit. E.

Se deschide discuția generală asupra acestui raport și iau cuvântul membrii: Dr. Mihail Groșșan Dr. Alex. Birăescu, Dr. Petru Cornean, Dr. Titus Popovici.

Fiind timpul înaintat, ședința prezentă se ridică la orele 10 p. m., anunțându-se proxima ședință pe mâine zi orele 10 a. m.

Președinte:

Notar:

Dr. Iosif Tr. Badescu m. p. **Ioan Muntean** m. p.

Ce este conversiunea?

Punem cazul, că ai pe cineva în serviciu, fiind dânsul sănătos ca bradul, îl vei folosi între altele și pentru săvârșirea de lucru greu, cum ar fi de exemplu munca câmpului, ridicarea de bulvani și alte asemenea lucrări, cari reclamă încordarea desăvârșită a mușchilor.

Dar cel ce se află în serviciul tău, ușor poate să ajungă într'o situație extraordinară, îmbolnăvindu-se în așa măsură, încât îl vezi, că începe să se usuce de pe picioare.

Ce vei face într'un astfel de caz neprevăzut?

Așa-i, că îl vei dispensa dela munca cea grea și istovitoare, pe care în urma stării lui debile, în care a ajuns, n'o să o poată îndeplini.

Așa-i, că îl vei concedia pe un timp oarecare, ca să se recreeze, să se refacă tru-pește, spre a ajunge la starea normală de mai nainte, ca iarăși să-ți poată face aceleași serviciu ca odinioară.

Un alt exemplu:

Ai împrumutat pe cineva în strâmtoarea sa cu o sumuliță de bani, primind deplină garanție atât dela el, cât și dela cei ce au stat bun pentru replătirea împrumutului.

Ei, dar s'a întâmplat, că un eveniment la care n'ai contat, i-a calicît pe toți de-a rândul. Spre pildă: li-a ars casa și masa, i-a potopit niște inundații, sau i-a doborât materialicește jocul cameleonice al valutelor.

Infățișându-se un atare datorăș înaintea ta, te întreb, ce vei face?

Vei examina capacitatea lui de plată și dacă te vei convinge, că nu din vina lui a ajuns la aman:

a) îi vei reduce capitalul cu care îți datorează;

b) îi vei scărița dobânzile restante; și

c) îi vei da păsuire pentru replătirea datoriei în termen mai lung.

Cu alte cuvinte îl vei lăsa să respire, vei adapta creanța ta posibilității de plată a acestui nenorocit, îi vei crea un echilibru, ca să nu-l omori cu zile, iar paguba ta vei căuta să o suporti din vre-o rezervă, pe care ai zătovît-o, dar ce este principal, vei da debitorului tău posibilitate să trăiască.

Și dacă mă vei întreba, cum se chiamă fapta ta în limba financiarilor, îți voi răspunde, că fără să-ți dai seamă, ai făcut conversiunea datoriei debitorului tău.

Așadar, conversiunea nu înseamnă ștergerea datoriilor în întregime, cum o cred mulți, eronat, ci înseamnă contribuția ta înțeleaptă la delăturarea desechilibrului ce amenință pe debitorul tău cu prăbușire.

Conversiunea înseamnă mutare dintr'un loc în altul, înseamnă schimbarea unei datorii dela un loc și dintr'o formă în alta.

Datoria, susceptibilă de conversiune, o putem asemăna cu bolnavul acela, care, fiind grav suferind, nu mai poate zace pe partea stângă, durându-l oasele, ci este nevoit să se întoarcă pe partea dreaptă, ceea ce nu înseamnă, că el s'a însănătoșit, ci că și-a creat o situație suportabilă, un modus vivendi, până va da Dumnezeu să părăsească patul.

Intocmai așa e și conversiunea, care are menirea să canalizeze convulsiunile sociale, pentru restabilirea echilibrului necesar la funcționarea normală a oricărui organism în societatea omenească.

A. Moaca.

Procesul bisericesc și juridic al Mântuitorului Nostru Iesus Christos.

De: Prof. **C. Rudnean.**

Acum 2000 de ani, s'a judecat cel mai mare proces, pe care l-a văzut lumea vreodată — procesul Mântuitorului nostru Iesus Christos.

Mântuitorul Iesus Christos, a venit în lume ca să scoată păcatul, restabilind ordinea morală, să pună capăt atâtor fărădelegi, — dar lumea nu L-a înțeles și L-a judecat la moarte.

Procesul Mântuitorului, a fost reconstituit, după izvoarele cele mai autentice, cari sunt **sf. evanghelii.**

Pentru înțelegerea Lui, se cere: *pietate, credință și multă conștiință creștinească.*

Exegețul creștin, e marele scriitor bisericesc **Fillion** — după care căutăm să înfățișăm acest proces.

Sf. evangheliști au dat o însemnătate deosebită judecății Mântuitorului nostru Iisus Christos. Ei ni l-au descris în mod sobru și dramatic, cu toate amănuntele din timpul acela. Judecata Mântuitorului nostru are 2 părți: partea religioasă înaintea sinedriului, adică a adunării mai mari a jidovilor, unde era președinte *Caiafa* și înaintea pretoriului roman, unde era președinte procuratorul roman Pilat. Această judecată dublă, ne arată cele 2 caractere mesianice ale Mântuitorului. Tribunalul jidovesc l-a condamnat ca pe Fiul lui Dumnezeu, iar tribunalul roman, ca pe *Rege al Iudeilor (Jidovilor)*. Procesul jidovesc a fost compus din 3 părți deosebite: Iisus Christos e adus prima dată la Ana, apoi la marele preot *Caiafa* în decursul nopții, și a 3-a oară tot la *Caiafa* în spre dimineață. Sf. ev. Matei ne spune: „Dar toate acestea s'au întâmplat ca să se împlinescă cele scrise prin prooroci“ (Matei 26, 56).

După ce Iisus Christos a fost prins prin trădarea lui Iuda, a trebuit să meargă la palatul marelui preot, situat pe o colină, — dar drumul făcut până acolo a fost drumul greu al batjocurei — fiindcă mulțimea poporului, îl bătea, împingându-l ca pe un om păcătos. Ev. Ioan ne spune: „Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume, și Eu vin la Tine, Sfinte Părinte păzește în numele Tău, pe aceia pe cari mi-ai dat, pentruca ei să fie una, cum suntem și noi. Când eram cu ei în lume păzeam Eu în numele Tău. Eu am păzit pe aceia, pe cari Mi-ai dat; și nici unul din ei n'a pierit, afară de fiul perzării, ca să se împlinescă Scriptura. Dar acum, Eu vin la Tine; și spun aceste lucruri, pe când sunt încă în lume, pentruca să aibă în ei bucuria mea deplină. Le-am dat cuvântul Tău și lumea i-a urât, pentrucă ei nu sunt din lume, dupăcum Eu nu sunt din lume. Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău (Ioan 17, 11—15). Ev. Ioan ne mai spune ceva mai mult ca ceilalți evangheliști, că Mântuitorul Iisus Christos a fost condus la Ana, nu în palatul lui *Caiafa*. Ana era socrul lui *Caiafa*, a marelui preot — iar acesta a jucat un rol mare în lumea jidovească, și'n lumea romană. Marii preoți ai jidovilor erau urâți și nu erau populari nici în sânul națiunii lor, din cauza aroganței. Astfel *Ana*, socrul lui *Caiafa*, a fost un avar și toată familia lui a fost urâtă de Jidovi. Ana însă prin intrigările sale, a asigurat demnitatea de mare preot celor 4 fii ai săi — așa că casa sa în privința marilor demnități bisericești, trecea drept „*dinastie*“. El a putut da diferite explicații și unele îndemnuri în procesul lui Iisus Christos.

Reședința lui Ana se afla în palatul lui *Caiafa*. Despre această scurtă audiență introductivă, noi știm foarte puțin, căci evangheliștii ne spun scurt: „Ana l-a trimis legat la marele preot *Caiafa*. *Caiafa* a fost pus în demnitatea de mare preot de proconsulul *Valerius Gratus* în anul al 18-lea și-și exercită preoția până la anul 36. Și-a menținut această funcție destul de mult timp, fiindcă ceilalți preoți, stăteau numai câțiva ani, căci Romanii îi schimbau repede. Timpul îndelungat se explică prin *slugărnicia* cea mare ce-o arăta *Caiafa* Romanilor, docilitatea rușinoasă și serviciul ce-l făcea ca agent politic al Romanilor, cari erau stăpânitorii Palestinei. Din punct de vedere creștinesc, el a avut cunoștința sigură a rușinosului și criminalului în procesul condamnării lui Iisus Christos.

(Urmează)

Din apucăturile conducătorilor baptiști.

de: **Dimitrie Blidariu**
candidat de preot.

În numărul trecut al organului nostru eparhial, am dat publicității, ultimele relatări ale Dlui Nicolae Iacobescu, referitoare la modul de administrare al banilor intrați la diferitele fonduri, de către acei, cari exploatează într'un mod atât de neomenesc, naivitatea celor cari și-au părăsit biserica în care au fost botezați.

Convins, că aceste relatări, întemeiate, bazate pe realitate și făcute de unul, care cunoaște deaproape apucăturile pretențiilor „*adevărați apostoli*“, vor putea servi ca arme puternice în mâna slujitorilor altarului bisericii noastre strămoșești, găsesc a nu fi de un non sens, continuarea demascării acelor, cari numai din motive mârșave de câștig bănesc, au adus și aduc injurii adevăratei biserici luptătoare a lui Christos, îndrumând spre drumul pierzării pe cei ușor influențabili.

Cu această ocaziune, îmi țin de datorință a mea, să spun câteva cuvinte la adresa Dlui *Nicolae Iacobescu*. Cred că nu exagerez, când afirm, că din relatările ce ni-a făcut până acum, reese în mod eclatant, inteligența cu care a fost dotat de Creator, deplină obiectivitate și hotărârea fermă, de a da publicității, fără nici o reticență, — nedeterminat de nici un interes — tot ceiace știe despre cei cari l-au exploatat și pe dânsul timp de cinci ani de zile. Din ceiace scrie, mai poți constata, revolta stăpâ-

nită a unui om, care dornic după Cuvântul lui Dumnezeu, s'a lăsat amăgit și exploatat de niște mârșavi profitori a unor situații nemeritate, la cari au ajuns, peste noapte, fără a a depune vre-o muncă; situații create de cotizațiile *desculților, infometaților și demnilor de compătimit rătăciți.*

În speranță, că relatarea ce ni-o face în numărul de față al organului nostru eparhial, nu va fi ultima, ne grăbim a i-o trimite Dlui redactor al „Foi Diecezane“.

În relatarea prezentă, vorbește de *cuvintele de ocară și de batjocură la adresa bisericii, și a conducătorilor ei, pe cari conducătorii bapțiști cu o obrăznicie revoltătoare, — le colportează. Pe aceștia îi asemănă cu Turcii din vremile, când stăpâneau principatele române.* După cum fiecare domnitor din cele două principate, trebuia, pentru a putea ajunge să ocupe tronul Țărilor-Românești, să depună la picioarele sultanului din Țărigrad, pe lângă un tribut bănesc, și un număr de copii, cari apoi creșcuți fiind, în legea lui Alah, deveneau cei mai înverșunați dușmani ai creștinilor; — la fel fac și conducătorii bapțiști de azi. Fiecare membru bapțist trebuie să-și dea tributul său sultanilor din Logoj (Drăgilă și Imbrea).

În sufletele copiilor apoi, infiltrează ura și disprețul față de biserică, față de slujitorii ei. *Biserica o aseamănă cu o femeie desfrânată, care nu trăește cu bărbatul ei, acuzându-o că stă despărțită de Christos, iar preoțimea nu împlinește poruncile Domnului.*

Dar, toate acestea cuvinte se îndreaptă împotriva lor, căci ei se potrivesc întru toate acestor cuvinte.

Lumea e convinsă de ceea ce urmăresc. Chiar și aceia cari i-au urmat, s'au convins de tot ceea ce au făcut cât timp s'au lăsat amăgiți de falșii apostoli, și regretând, sunt pe cale de a reveni la matcă, iar alții nu-i mai urmează...

„...Cine a cetit și cetește istoria popoarelor, acela știe, că pe vremea când stăpâneau Turcii peste popoarele creștine, pe lângă birul ce-l luau, mai luau și un număr de copii, pe cari ducându-i în țara lor, îi creșteau și-i învățau în așa fel, încât, când erau oameni mari, erau cei mai cruzi tirani, față de ori ce creștin ce le pica în mână.

Tot la fel, fac și conducătorii bapțiști, cu sufletele celorce le-au căzut în cursă. Ei întrebuintează învățături din sf. Scriptură, în așa fel, ca să convingă pe cel prins în mreaja lor, că: „*el, cu biserica în care a crescut, dela preot și până la vlădică, sunt cu toți niște*

păgâni, de ori ce religie ar fi, și că nu pot fi mântuiți, dacă nu se fac bapțiști“. Iar bietul suflet, care este însetoșat după cuvântul lui Dumnezeu și necunoscând viclenia acelui predicator, care vrea să atragă apa la moara lui, își disprețuește biserica.

După cum am zis mai sus, disprețul față de toți, — preotul, biserica, părinții, frații, surorile și orice fel de rudeni; — pentru el, nu este nimic mai sfânt și curat, decât bapțiștii.

Ca dovadă despre aceasta, dau una din multele predici, ce le-a predicat *Dimitrie Drăgilă și Iosif Imbrea* (ambii botezători în Logoj). În anul 1930, Dimitrie Drăgilă a spus o predică, având ca text de cetire, ep. sf. ap. Pavel către Efeseni cap. 5 v. 22—23: „*Muierilor, fi-ți supuse bărbaților voștri ca Domnului. Căci bărbatul este capul muierii, precum și Cristos este cap bisericii și Acesta este mântuitorul trupului. După cum biserica se supune lui Christos, așa și muierile să fie supuse bărbaților lor în toate*“. ș. a. m. d.

Predicatorul dă următoarea explicare: „*Fraților, dacă ap. Pavel a pus în rând pe femeie cu biserica și a zis, că, după cum este biserica supusă lui Christos, tot așa să fie și femeia, bărbatului său, iar dacă femeia își părăsește bărbatul său legitim și trăiește cu alt bărbat, aceea femeie se numește curvă, apoi zice predicatorul, că tot la fel este și cu biserica, care nu trăiește și nu împlinește poruncile lui Christos.*

Arată mai multe texte din sf. Scriptură, ca la Ep. ap. Pavel către Efeseni cap. 2, v. 1—3: „*Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în cari trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văduhului, a duhului, care lucrează acum în fiii neascultării...*“ Apoi mai arată predicatorul la Ep. 2 Corinteni, cap. 6, v. 14—18, unde apostolul invită pe cei credincioși a-se despărți de necredincioși, dacă voiesc să fie copiii lui Dumnezeu.

Cetind și explicând astfel de texte, dându-le să aibă un înțeles după voia cuiva, aceasta nu e lucru greu, pentru un predicator bapțist, și mai ales către poporul de jos, care nu baș cunoaște șiretenia oamenilor, cari voiesc prin cuvinte dulci și amăgitoare a înșela inimile celor lesne crezători (Romani cap. 16 v. 18), iar după ce au băgat în oameni frica de Dumnezeu, tot cu cuvinte din sf. Scriptură, îi storc de bani, zicând: „*că cine le dă lor, dă lui Christos, și își va strânge comori în ceriuri*“ (Matei cap. 6, v. 19—21).

Dacă, predicatorul baptist, spunea că femeea, care nu trăiește cu bărbatul și biserica, care nu împlinește poruncile lui Christos, sunt curve, atunci trebuie să urmărim și noi activitatea acestor predicatori, ca să vedem cum trăesc ei și cum împlinesc ei poruncile lui Christos. Dacă cercetăm, vom afla că ei sunt cele mai mari curve. Și iată de ce: botezătorii Drăgilă și Imbrea, ne-au predicat să nu ne strângem comori pe pământ, numai în cer, iar ei strâng sute de mii de lei, dela poporul credincios și flămând, numai să-și facă ei averi pe pământ și să trăiască boerește.

Lor le este totdeauna stomacul stricat de mâncări grase, iar bieții credincioși dela sate flămânzesc, postind uneori de voie, uneori de nevoie, ceea ce se poate ceti de pe fețele lor. E de ajuns să cercetăm, ce avere au avut proorocii mincinoși, când s'au făcut botezători, sau cum se numesc ei lucrători, și să vedem ce au azi.

Ca poporul credincios să nu mai fie înșelat de acei satrapi și să înțeleagă că lumea se poate pocăi și mântui fără a trece la bap-tiști, pentru aceasta, datori sunt toți aceia, cari cunosc sf. Scriptură, să predice poporului, că pocăința se începe cu încetarea de a mai face răul, nu a trece la alte secte. Dumnezeu urăște și pedepsește răul și iubește și răsplătește pe cei ce fac binele. (Deuteronomiu cap. 28 v. 1—68)

Dacă conducătorii bap-tiști, cred așa cum se laudă, că numai ei sunt poporul lui Dumnezeu și că numai ei sunt mântuiți, iar pe altă cale nu se poate mântui cineva, decât numai dacă trece la bap-tiști, apoi eu îi rog să vină la Jdioara, sau la Criciova, sau în altă parte, unde vom aduna poporul la școala comunală și să ne lămurim cu Biblia în fața poporului, așa cum a făcut proorocul Ilie cu proorocii lui Baal (I Impărați cap. 18 v. 21—40).

Eu aș crede, că și-ar perde pofta de a-se lauda, că numai ei sunt copiii lui Dumnezeu, și că numai ei merg în rai, iar ceilalți toți în iad.

Ori, ei au uitat ce este scris, că mulți vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne, n'am proorocit noi în numele Tău? N'am scos noi draci în numele Tău? N'am făcut noi multe semne și minuni în numele Tău?” Atunci le va spune curat: „Niciodată nu v'am cunoscut, depărtați-vă dela mine voi toți, cari lucrați fărădelegea” (Matei cap. 7 v. 21—23).

Jdioara la 4 Iunie 1932.

Nicolae Iacobescu
fost 5 ani baptist“.

Preoții ca martori.

Multe frământări ale vieții sbuciumate, precum și orânduile legilor, duc adesea pe slujitorii bisericii, ca martori, înaintea instanțelor judecătorești.

Și ceea ce mă îndeamnă a da în vileag aceste rânduri, este faptul, că zilele trecute, s'a putut citi într'un mare ziar, că un preot a fost condamnat la o oarecare amendă pentru motivul că n'a voit să presteze jurământul ca martor la unul dintre tribunalele din București.

Și fiindcă este un antagonism între disciplina noastră bisericească, care nu ne îngăduie jurământul în fața scaunelor de judecată, și între legile civile, e bine să fim lămuriiți.

S'a întâmplat adesea ca preoții să fie siliți a face jurământ pe sfânta Cruce, jurământ, care, natural, vatămă adânc prestigiul misiunilor adevărului. Aceasta, pentru că lasă a se naște bănuiala vinovată, că în sufletul unui slujitor bisericesc, ar sălășlui altceva decât adevărul, care n'ar putea fi scos decât cu cleștele jurământului pe sfânta cruce.

Ori știm, că canoanele opresc pe clerici de a face jurământ în fața judecății omenești, deoarece la hirotonire, au jurat odată pentru totdeauna, de a sluji adevărului în toate zilele vieții. Totuși constatăm, că legile civile nu țin seamă de această opreliște și sunt fără îndurare față de clericii chemați ca martori.

Și ce poate face preotul? Ori ceré dispenză episcopescă pentru deslegarea canonică, lucru ce aduce adesea întârziere la procese și deci pagubă, ori refuză jurământul asemenea cum a purces părintele din Capitală și în cazul acesta sunt supuși la amenzi grele.

Când s'a alcătuit „Regulamentul pentru disciplina bisericească” în 1873, s'a ținut seamă de piedicile canonice, cari nu îngăduie preoților să jure și ca să nu fie nepotrivire între legea civilă și cea bisericească, s'a stabilit următoarele prin articolul 42:

„Persoanele din treptele ierarhiei bisericești, se scutesc de jurământ, fiind îndeajuns simpla lor arătare verbală după cuvântul Mântuitorului: să fie cuvântul vostru da, dă; nu, nu“.

Dar, instanțele judecătorești, n'au ținut seamă de acest lucru și n'au pus nici un preț pe acest articol din Regulament. Silnicia față de clerici a mers tot înainte, încât neînțelegerea a fost dusă chiar până în fața Înaltei Curți de Casație care după cum citim în „Jurisprudența generală” de pe luna

Februarie a. c. a dat următoarea jurisprudență în ceea ce privește chestiunea preoților martori: „Martori în penal.

No. 133. Curtea cu juri. Preot martor. Refuz de a jura, întemeiat pe art. 42 din Regulamentul disciplinei bisericești. Audierea lui ca informator. Soluție afirmativă“.

Dacă este adevărat că instanțele civile nu pot întinde beneficiul scutirii de a presta jurământ la alte persoane, decât cele prevăzute de lege, apoi în cazul preoților martori ce refuză a presta jurământul din motive canonice, aceste instanțe n'ar face altceva decât ar intra în legalitate. Drept este: că după decizia curții cu juri de mai sus, se audiază preoții numai ca informatori, în procesele penale scutindu-se de jurământ, dar lucrul ar putea fi aplicat și în procedura civilă. Articolul 42 din Regulament până în momentul de față este în ființă și ar trebui să-și aibe în toate cazurile aplicarea.

Articolul 207 din procedura civilă spune lămurit, că se supune la amendă numai „acele persoane care refuză a jura fără un just motiv“. Ori, alt motiv mai just ca cel canonic și cel cuprins în art. 42 nu poate fi pentru noi preoții, chemați ca martori.

Cum, însă bunăvoința Dlor judecători lipsește de cele mai multe ori, bine ar fi dacă dispozițiile articolului 42 să se repete într'un nou Regulament, sau după cum se aude că în curând se va modifica procedura civilă, Biserica, ar fi necesar, ca prin reprezentanții săi, să ceară odată pentru totdeauna, să fie trecută și scutirea clericilor de jurământ.

Am fi și noi scutiți de unele neplăceri pe cari le avem și s'ar da o formă legală, precisă, acelor dispozițiuni.

Preot Dimitrie V. Anuțoiu.

Sf. taină „Mărturisirea“.

de preotul Sinesiu Bistreanu.
(Continuare din Nr. 21)

Și tot Mântuitorul zice Apostolilor: „Primiți duh sfânt și cărora veți ierta păcatele, să vor ierta și cărora veți ținea, ținute vor fi!“

Tot Mântuitorul iartă pe ap. Petru și greșelele paralizicului, precum și a tâlharului răstignit cu Dânsul.

Mântuitorul dă creștinătății sf. taină a mărturisirei, iar ap. Pavel, ne arată necesitatea pocăinței sau a mărturisirei.

Lucrarea văzută la îndeplinirea acestei taine este apropierea și îngenunchierea creștinului ce să mărturisește 'nainte preotului și mărturisirea greșelelor sale

'nainte acestuia, care după ascultarea mărturisirei, desleagă pe creștin în numele Mântuitorului, rostind cuvintele: „Domnul și Dumnezeu nostru Iisus Christos cu darul și cu îndurările iubirei sale de oameni să te ierte pe tine fiule și să-ți lase păcatele, iar cu nevrednicul preot și duhovnic cu puterea ce 'mi este mie dată, te iert și te desleg de păcatele tale în numele Tatalui, a Fiului și al sf. Duh“.

Lucrarea nevăzută și internă a acestei taine este iertarea tuturor păcatelor din darul și harul lui Dumnezeu, iar această luare nu depinde numai dela mărturisire și dela cuvintele rostite de preotul mărturisitor, ci mai ales dela aceea că: 1. Cel ce să mărturisește să-și cunoască deplin păcatele; 2. Să-i pară rău, să se căiască în realitate că a păcătuit, recunoscând greșalele și zicând: Doamnă greșit-am 'nainte ta; 3. Celce să mărturisește să se încreadă cu convingere în mila și grația dumnezească; 4. Să-și mărturisească toate păcatele, ferindu-se a ascunde vr'unul; 5. Să-și propună că nu va mai greși și că se va îndrepta.

Preotul-duhovnic să amintească adesea creștinilor, că păcatele lor nu le mărturisește preotului ci lui Dumnezeu, care vede și cunoaște și cele mai ascunse ale noastre și procedând astfel ne vom convinge că și creștinul va da altă importanță acestui act.

Preotul ca duhovnic și servitor a lui Christos să nu ia în considerare persoana sa, căci prea adesea el e cu nemulțumire remunerat și desamăgiri multe va întâmpina dela parohieni și s-o știm că numai preotului de atare categorie va și ști să rostească o cuvântare.

Iar de voim a ținea la demnitate, să ne păzim mult și să nu scurtăm din serviciul dumnezeesc, căci avem s'o știm că astfel făcând dovedim desconsiderare către Dumnezeu și cel ce încearcă modificări în serviciul divin disprețuește pe însuși Dumnezeu.

Zice Christos apostolilor săi: „Și vă voi da cheile împărăției cerești, așa că orice veți lega pe pământ și'n ceruri va fi legat, și iarăși orice veți deslega pe pământ și'n ceruri va fi deslegat“. Evg. Matei 16, 19.

Ca stăpân de casă, eu afirm cutare cheie e potrivită a deschide, respective a descuria toate brăvile dela ușile casei, dar dacă cutare bravă e deteriorată, nu să poate descuria fie cheia aceia cea mai perfectă, căci vina o poartă însăși brava.

Tot aci suntem și cu iertarea păcatelor. Preotul e împuternicit cu darul de a ierta păcatele prin sf. taină a mărturisirei, să recere imperios însă, ca cel ce să mărturisește să fie sincer în inima sa, și nu să simuleze numai.

Mărturisindu-mă să-mi recunosc păcatele!

Zice Psalmistul: „Tăcut-am și mi s'au consumat oasele prin zilnica strigare a mea, căci ziua-noaptea mâna ta mă apasă greu și eul vieții mele, s'a prefăcut în uscăciunea celei mai secetoase zile de vară“.

Și iarăși tot Psalmistul: „Ți-am mărturisit păcatele mele și n'am acoperit răutatea lor, ci am zis: Mărturisii-voi greșalele mele lui Dumnezeu, iar tu ai iertat vina păcatelor mele“. 32. 3-5.

Cu toți o știm că morbul tănuit nu să poate vindeca, de aceia să nu uităm, că păcatele nemărturisite sunt ca focul în sânul omului, și câtă vreme mai sustă fum, focul încă nu e stâns.

Și, ca oameni, supuși închipuirei, ori vanității: să nu susținem, că am fi fără greșală, căci ne seducem pe noi înșine; deacea ne și admoniază ap. Ioan în epistola I-a așa: „De vom grăi că n'avem păcate, înșine ne înșelăm, că nu este adevăr întru noi; iar de ne vom

mărturisi păcatele, Dumnezeu ca drept și milostiv ne va ierta și ne va curăți de toată nelegiuirea". 8-9.

Să nu imităm pe Fariseul, laudându-ne întru prefinsele fapte bune, ci să urmăm Vameșului și cu multă umilință și mare căință să recunoaștem că suntem păcătoși și să implorăm bunătatea Sa.

Zice-să: Rana, de-i mai simțești durerea, e multă nădejde de vindecare.

Să imităm pe vameș, că acesta nu acuză fie pe Dumnezeu or pe oameni, ci pe sine însuși să invinuește și își bate pieptul, că acolo era doară vrăjmașul său.

E mare bunătatea dumnezeiască și întocmai apei care nu curge la deal, ci pornește din culmile înalților munți spre văile adânci; tot așa-i și cu mila lui Dumnezeu, care părăsind inimi trufașe, își face locuință în inimile umilate.

Psalmistul scrie: „Apără de mândrie Doamne pe robul tău, ca să nu fiu stăpânit de dânsa și atunci întreg și liber de păcate voi fi". 19. 13.

În ultimul moment, gata a mă înfățișa preotului mărturisitor și atunci să-mi încerc conștiința și s'o examinez: Ce mai datoresc stăpânului Dumnezeu. Prin ținuta mea din afară dovedit-am îndeajuns ceva teamă sfântă, umilă bucurie și încrederea recerută? Inimă! petrecut-ai vr'un moment măcar în rugăciune? Oare gura mea rostit-a cântări de laudă? Și voi mânilor aveți în știință că datorăți cuiva fapta binefăcătoare? Și să ne întrebăm că dovedit-am dragoste și compătimire față de deaproapele? Rostit-am vr'odată cuvintele binevoitoare, mângâitoare ori prietenești? Privit-am cu iubire pe consoții în suferință? Îndeplinit-am milostenie! Alergat-am în calea bisericii și'n slujirea deaproapelui? Zis-am vr'odată cu Zaheu: „Iar de am năpăstuit pe cineva, întorc împătrit!"

Chemarea ni-e de mare importanță și cu răspundere grea, să ne împodobim deci cu virtuți creștinești și să fim păstoriților prototip a unei vieți fără prihană. Ținând la demnitate, să nu ne dejosim ajungând în contact cu drojdea societății, ci — încât e posibil — să imităm viața sfinților martiri și părinți ai bisericii.

Ornatele ce ne împodobesc în serviciul divin, ne avertisează că aici suntem servii Mântuitorului, iar sf. Cruce ne amintește să urmăm în abnegație lui Iisus. Administrând cu conștiințiositate sf. Taine, ne facem bineplăcuți lui Dumnezeu, edificăm biserica vie și devenim factorii principali cătră promovarea păcii, buneii înțelegeri și a iubirei reciproce a păstoriților ca cetățeni a scumpei noastre patrie.

Ce este un concordat cu Vaticanul?

de Isaia Suru.

Cu toate că s'a încheiat acest concordat „desvoltarea următoare a Bisericii din Franța s'a făcut chiar în sensul principiilor depuse în sancțiunea pragmatică și în sensul punctelor favorabile din concordat",¹⁷⁾ ba cu timpul puterea civilă unită cu Biserica franceză merge până acolo, încât la anul 1682 se redactează cele patru puncte galicane, numite „Declaratio cleri

17) R. Cădea o. c. p. 56;

galicani"¹⁸⁾. La anul 1630 se încheie un concordat între papa Urban al VIII și Ferdinand II pentru Boemia, în legătură cu urmărirea ereticilor și cu privire la bunurile bisericesti.

La 1737 se încheie un concordat între papa Clement XII și Filip al V-lea, apoi la 1753 între Benedict XIV și Ferdinand VI, pentru Spania.

La 1757, între Benedict XIV și Impărăteasa Maria Theresia, iar în 1784 între Pius al VI și Iosif al II, se încheie concordate pentru ducatul Milanului.

La 1736 între Clement XII și August III pentru Polonia.

La 1516 pentru Portugalia.

La 1727, 1741, 42—50—70 pentru Sardinia.

La 1741 pentru Sicilia, dar acestea sunt fără vre-o însemnătate.

Concordatul francez din 1801 între Napoleon și Pius al VII; Napoleon a încheiat această convenție cu papalitatea, din motive curat politice; să câștige papalitatea de partea sa, ca să nu facă alianță cu dușmanii lui, și apoi prin papă câștige clerul în serviciul Statului¹⁹⁾ și totodată prin clerici, câștigă mai mult simpatia poporului, care era condus de ei. Însăși Napoleon a recunoscut pe sf. Elena, că prin catolicism a câștigat pe papă și prin papă avea speranța să câștige întreaga lume catolică.²⁰⁾ De altă parte papa era bucuros că s'a făcut restaurarea catolicismului în Franța, mai ales după o lovitură așa de puternică, ca cea din 1789, prin revoluția franceză.

Principiile fundamentale²¹⁾ ale acestui concordat sunt: Toți episcopii în viață să-și dea demisia, deci toate episcopiile să fie declarate vacante, ca Napoleon să-și poată numi de nou episcopi, oamenii lui, cari vor fi deotați noului regim de după revoluție. Papa să recunoască secularizarea averilor bisericesti, cari nu au fost împărțite țăranilor. Cât privește libertățile galicane rămân și pe mai departe neatînse.

Papa credea că o să-și recapete veniturile ce le-a pierdut, când a intrat în coaliția din 1796. (Contra Franței). Dar toată lumea la Paris i-a fost împotriva. În 5 Noemvrie 1900 încep tratativele. Napoleon n'a voit să cedeze nimic,

18) Cele patru puncte sunt: 1, papa are autoritate numai în afacerile bisericesti nu și civile; 2, autoritatea papei chiar în afaceri bisericesti e limitată de sinoadele generale — cum a hotărât sinodul dela Constanța; 3, autoritatea papei e limitată de canoane iar în Franța și de vechile libertăți galicane. 4, deciziile dogmatice ale papei nu sunt infalibile, ele devin astfel numai prin consimțământul Bisericii. (E. Popovici o. c. p. vol. 4 pagina 113. Sinodul dela Trident a declarat superioritatea papei de sinoade, iar cel din Vatican infalibilitatea lui.)

19) Noul Stat era condus de principiile revoluționare condamnate de papă.

20) R. Cădea o. c. p. 63;

21) Notez că acestea au fost punctele de vedere ale lui Napoleon și în tratative.

doar a recunoscut legea catolică că este a majorității, și se va bucura de libertatea cultului. După multă greutate la 15 Iunie 1801 concordatul este încheiat. Papa mai mult de frică, a încheiat, deoarece trupele franceze erau încă în Italia. La 10 Septembrie concordatul e iscălit și de Napoleon. Dar acest concordat n'a intrat în vigoare decât deodată cu articolele organice, 77 la număr, cu cari împreună s'au și publicat concordatul²²⁾ la 18 Aprilie 1802. Aceste articole — cari erau socotite de francezi ca legi ce completează concordatul — n'a convenit papei deloc. (Deaceia prin articolul 3 din concordatul din 1817 cere abrogarea lor). Prin aceste legi, se ia și ultima rămășiță a puterii pontificale în Franța. Zădărnice caută Pius al VII să meargă la Paris la încoronarea lui Napoleon, căci n'a reușit. Articolele au rămas în vigoare. De aci neînțelegeri, până când la 1808 Napoleon este excomunicat de Pius VII. Aceasta a determinat pe Napoleon să facă pe papă prizonier la Fontainebleau, unde Pius al VII iscălește un nou concordat în 25 Ianuarie 1813.

Curând însă gloria lui Napoleon apune. Ludovic XIII spre a împăca Franța cu papalitatea, — care condamnase revoluția — încheie la 1817 un nou concordat, în ziua de 11 Iunie la Paris. Acest concordat este precedat de o convenție în 25 Aug. 1816. Prin acest concordat e desființat concordatul lui Napoleon articolele organice și libertățile galicane. Reînființându-se, concordatul din 1516. Dar acest concordat n'a fost primit de Francezi. Camerele l'au respins, așa că Franța s'a condus de concordatul lui Napoleon I, și articolele organice și libertățile galicane, până la 1905, când se întâmplă separarea Bisericii de stat.

(Urmează)

ȘTIRI

Donațiune. Domnul Lucian Ursulescu, ofițier superior la P. T. T. în Timișoara și soția sa Letiția, au donat pe seamă sfintei noastre biserici din Sângeorge, „Mormântul Domnului”, pictură originală a donatorului. În vremile de azi, fapta aceasta este mai mult decât un gest de maritimozitate. Esprimăm și pe această cale cele mai adânci mulțumiri fiilor credincioși și rugăm pe Atotputernicul Dumnezeu să-i binecuvânteze cu Darurile sale sfinte.

²²⁾ Concordatul conține 17 articole. Titlul este următorul: „Convention du 26 Messidor An IX.

A început achitarea salariilor. În urma măsurilor luate de ministerul de finanțe, restul de salarii pe luna Maiu a fost achitat la toți funcționarii din Capitală.

În țară, achitarea acestor salarii este în curs. Conform dispozițiilor luate, până în cursul săptămânii viitoare, se vor achita, cu preferință, ordonanțele pentru materiale, privind hrana trupei. După care, va începe achitarea salariilor pe luna Iunie.

Măsuri împotriva alarmiștilor politici. Dl. *Armand Călinescu*, subsecretar de stat la ministerul de interne, a făcut reprezentanților presei, următoarea declarație:

„În unele orașe se încearcă răspândirea de știri alarmiste cu privire la situația politică din țară. Ele sunt produsul fantezist al diferiților agenți electorali și prin urmare, astfel fiind, opinia publică va ști să le acopere de ridicol.

Întrucât, însă, aceste procedee ar depăși măsura, și se vor încadra în dispozițiunile legii Mârzescu, vom ști să luăm măsurile cele mai riguroase pentru sancționarea lor legală.”

Anglia nu mai acordă credite Rusiei Sovietice. La constătuirea reprezentanților marilor bănci engleze, s'a decis a se închide toate creditele pentru Rusia Sovietică, atât cambiale cât și comerciale și a limita scontul polițelor sovietice, acceptate de firmele engleze și străine. Aceste măsuri sunt motivate pe perspectiva inevitabilă a ostilităților în Extremul Orient, cât și pe eșecul semănăturilor de primăvară în Rusia Sovietică.

După părerea cercurilor bancare engleze, foametea în Rusia Sovietică, în anul 1932—33, va distruge toate planurile guvernului sovietic în privința exportului, astfel că posibilitatea pentru guvernul sovietic de a acoperi obligațiunile contractuale în străinătate, va fi nulă. Totalul polițelor sovietice scontate în Anglia a scăzut dela 19 milioane până la 2 milioane lire sterline.

Gandhi va fi surghiunit. După telegramele din Bombay, autoritățile engleze au decis surghiunirea lui Gandhi și a celorlalți șefi ai mișcării naționaliste din India. Ei vor fi trimiși în insulele Andamantine. În total vor fi surghiuniți peste 1000 de fruntași ai mișcării naționaliste din India.

Parastas. În ziua Nașterii Sf. Ioan Botezătorul, se va face parastas în cimitirul bisericii Sf. Ioan din Caransebeș, la cripta familiară „preotul Florea Suru”, — în urma dorinței Dnei Emilia Suru, — la care parastas sunt invitați, prin aceasta, rudeniile și cunoscuții.

Irmosiere

scrise pe hârtie velină, curat, cetăț,
se găsesc spre vânzare la
Librăria Diecezană

Prețul 150 Lei. -- Se pot comanda prin ramburs.